



- ۱- همه می دانیم حوزه آزادی های فردی و خانوادگی با حوزه آزادی های اجتماعی متفاوت است.
- ۲- در جامعه، قوانین اجتماعی، حدود آزادیهای فردی (حقوق و تکالیف) را تعیین و مشخص می نماید.
- ۳- در جمهوری اسلامی ایران، قانون اساسی و سایر قوانین که مصوب مراجع قانونی باشد، حدود آزادیهای فردی و اجتماعی را مشخص نموده است.
- ۴- در جمهوری اسلامی ایران برخلاف اکثر کشورها، هیچکس، حتی مقام معظم رهبری، مصونیت و استثناء در برابر قانون ندارد.
- ۵- ضامن آزادی های فردی و اجتماعی در جامعه، نهادهائی هستند که ضمن تبیین قوانین برای مردم، باید با قانون ستیزان، بدون مسامحه و ساز شکاری برخورد قانونی بنمایند.
- ۶- در دانشگاه علاوه بر قوانین عمومی، وظایف خاصی برای اقشار دانشجو و کارمند و اساتید تصویب شده است که همه متعهد به انجام آن می باشند.
- ۷- مدیران دانشگاه موظف و متعهدند، که حقوق و تکالیف اقشار دانشگاهی را همواره به اطلاع آنان برسانند.
- ۸- مدیران دانشگاه متعهد و موظفند که ضمن رعایت حقوق دیگران، با قانون ستیزان بدون مسامحه و سازشکاری برخورد قانونی داشته باشند.
- ۹- برخورد قانونی، با قانون ستیزان، از حقوق شخصی مدیران نیست، تا بتوانند نادیده بگیرند، برخورد قانونی با قانون ستیزان، حق الناس و حق الله است و تنها راهی است که آزادیهای اجتماعی را ضمانت می نماید.
- ۱۰- در دانشگاه نهادهای انضباطی دانشجویان، کارکنان و اساتید بطور جداگانه تشکیل و با شرح وظایف مشخص و وظیفه برخورد با قانون ستیزان و صیانت از آزادیها اجتماعی همه اقشار را به عهده دارند.
- ۱۱- در دانشگاه وقتی اقشار دانشگاهی از حقوق و تکالیف خود بی اطلاع باشند یا حقوق خود را مطالبه نمایند و یا با افراد افزون طلب و سوء استفاده کننده از آزادیهای برخورد نشود، آزادیهای اجتماعی عملاً نابود خواهد شد.
- ۱۲- از منظر اسلامی، مبارزه بی امان با قانون ستیزان با عنوان (امر بمعروف و نهی از منکر) از مهمترین وظایف فردی و اجتماعی است، که بدون آن همه ارزشها پایمال خواهد شد.
- ۱۳- از منظر اسلامی، اگر مدیران و مسئولین مربوطه با متجاوزین به حقوق دیگران و قانون ستیزان برخورد قانونی نمایند، همه افراد موظفند به مراجع بالاتر مراجعه و در صورت عدم رسیدگی در نهایت خودشان با رعایت شرایط مربوطه اقدام نمایند.
- ۱۴- در کلیه جوامع، حفظ آزادیهای اجتماعی، جز با تبیین دقیق حقوق و تکالیف افراد و مسئولین و رعایت حریم های قانونی و برخورد جدی و بدون مسامحه و سازش کاری با قانون ستیزان امکان پذیر نیست.

این یک امر بدیهی، عقلانی و سنت الهی است.